

## Anonimizētā versija

Tulkojums

C-769/18 - 1

Lieta C-769/18

### Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

**Datums, kurā lūgums reģistrēts Tiesā:**

2018. gada 7. decembris

**Iesniedzējtiesa:**

*Cour de cassation* (Francija)

**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2018. gada 29. novembris

**Prasītājs:**

*Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle*

**Atbildētājs:**

SJ  
Sociālā nodrošinājuma ministrs

[..]

FRANCIJAS REPUBLIKA

FRANCIJAS TAUTAS VĀRDĀ

*COUR DE CASSATION* [Kasācijas tiesa], OTRĀ CIVILLIETU TIESU PALĀTA, pasludināja šādu spriedumu:

Iemjot par apelācijas sūdzību, ko iesniegusi *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle* [Elzasas-Mozeles Pensiju apdrošināšanas un veselības aizsardzības darbā iestāde] [..],

par 2017. gada 27. aprīlī taisīto *Cour d'appel de Colmar* [Kolmāras apelācijas tiesa] (sociālo lietu palāta [..]) spriedumu lietā starp:

1. SJ [..] Štutgarte (Vācija),

2. Sociālā nodrošinājuma ministru [..] Parīze [..],

atbildētāji kasācijas tiesvedībā; **[oriģ. 2. lpp.]**

[..][*omissis*: administratīvas norādes]

Par vienīgā pamata pirmo daļu:

Ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu;

ir pieņēmusi šādu spriedumu:

Lietas apstākļu atstāstījums:

1. Valsts izglītības asociētā profesore SJ, Francijas pilsoņe, bet dzīvojoša Vācijas Federatīvajā Republikā Štutgartē, pensionējās no 2010. gada 1. augusta ar Strasbūras akadēmijas rektora 2010. gada 7. jūlija rīkojumu. Tā kā viņai nebija tiesību saņemt pensiju saskaņā ar civilo un militāro valsts pensiju shēmu, jo viņa nebija pavadījusi piecpadsmit gadus aktīvajā civilajā un militārajā dienestā, laikposmi, ko SJ bija nostrādājusi Valsts izglītības ministrijas dienestā, tika pārnesti uz vispārējo vecuma apdrošināšanas shēmu.
2. 2011. gada 27. jūlijā SJ pieprasīja Vācijas kompetentajai iestādei (*Deutsche Rentenversicherung Bund*) izmaksāt viņai pensiju, un tā pārsūtīja viņas pieteikumu *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle* (CARSAT). Tā ieinteresētajai personai piešķīra vecuma pensiju, sākot no 2011. gada 1. novembra. Tā kā tiesības uz pensiju rodas ieinteresētās personas sešdesmit piektajā dzimšanas dienā, tā tika aprēķināta pēc pilnas likmes 50 % apmērā neatkarīgi no viņas karjeras ilguma (iemaksu laikposmiem un tiem pielīdzinātajiem laikposmiem). **[oriģ. 3. lpp.]**
3. Ar 2012. gada 18. marta vēstuli SJ iesniedza sūdzību CARSAT samierināšanas komisijā, kura attiecās, pirmkārt, datumu, no kura viņai ir tiesības uz pensiju, un, otrkārt, uz to, ka, lai noteiktu iemaksu laikposmu un tiem pielīdzināto laikposmu skaitu, kas tie izmantoti, aprēķinot viņas pensiju, tiek ņemts vērā pagarinājums par bērnu ar invaliditāti, kas paredzēts Sociālā nodrošinājuma kodeksa [*Code de la sécurité sociale*] L. 351–4-1. pantā. SJ ir uzaudzinajusi bērnu ar invaliditāti [..], kas dzimis 1981. gada 9. decembrī.
4. Tā kā CARSAT samierināšanas komisija noraidīja viņas pieteikumu, SJ cēla prasību tiesā, kam ir vispārēja jurisdikcija attiecībā uz strīdiem sociālā nodrošinājuma jomā. *Tribunal des affaires de sécurité sociale de*

Strasbourg[Strasbūras sociālo lietu tiesa] noraidīja tās prasības ar 2015. gada 8. aprīļa spriedumu.

5. *Cour d'appel de Colmar*, kurā tika iesniegta apelācijas sūdzība, apstiprināja pirmās instances tiesas nolēmumu attiecībā uz datumu, no kura ir tiesības uz pensiju, bet pārējā daļā to noraidīja un, lemjot no jauna, tā nosprieda, ka SJ vecuma pensija ir jāaprēķina, ņemot vērā viņas karjeras pagarinājumu par astoņiem trimestriem viņas bērna ar invaliditāti audzināšanas dēļ (2017. gada 27. aprīļa spriedums).
6. Šo spriedumu *Cour d'appel de Colmar* pamatoja uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu Savienības tiesībās (Regula Nr. 883/2004) 5. pantu, tā kā Štutgartes pilsēta kopš 1995. gada 10. novembra maksāja SJ regulāru finansiālu atbalstu, lai atvieglotu ar viņas meitas invaliditāti saistītus izdevumus, pamatojoties uz Vācijas Sociālā kodeksa Astotās daļās 35.a panta 1. punkta 1. apakšpunktu, apelācijas tiesa no tā secināja, ka ieinteresētā persona tādējādi ir guvusi ar invaliditāti saistītus ienākumus, kas var radīt tiesiskas sekas, un ka, tā Vācijas un Francijas pabalsti ir līdzvērtīgi attiecībā uz līdzīgiem faktiem vai notikumiem, atbilstoši Eiropas saskaņošanas noteikumam viņa varēja pretendēt uz Francijas tiesību aktos paredzēto karjeras pagarinājumu.
7. Ar Elzasas-Mozeles CARSAT iesniedza kasācijas sūdzību par *Cour d'appel de Colmar* spriedumu. Pamatojot savu apelācijas sūdzību, tā pārmet, ka pārsūdzētajā spriedumā “ir nolemts, ka SJ pensija bija jāpalielina, ņemot vērā astoņus trimestrus par bērnu ar invaliditāti”, tātad tajā ir norādīts, ka:

*1°/ka Eiropas tiesību aktu piemērošana nevar radīt diskrimināciju attiecībā uz laika uzskaiti, piešķirot vairāk tiesību personām, kas nāk no citu dalībvalstu pabalstu sistēmām, nekā sociāli apdrošinātām personām, kas vienmēr ir piederējušas vienīgi Francijas režīmam; ka, kā to pamatoti ir apgalvojuši iestāde apelācijas tiesā, apdrošināšanas ilguma pagarināšana [oriģ. 4. lpp.] par bērnu ar invaliditāti nozīmē, ka bērnam bija pastāvīga invaliditāte vismaz 80 % apmērā, ka apelācijas tiesa nevarēja lemt, kā tā to ir izdarījusi, nepārbaudot, vai SJ meitai bija pastāvīga invaliditāte vismaz 80 % apmērā; ka apelācijas tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 883/2004 5. pantu un Sociālā nodrošinājuma kodeksa L 351–4-1. un L 541–1. pantu, skatītus kopā;*

*2°/ka jautājums, vai SJ bērnam ar invaliditāti bija invaliditāte vismaz 80 % apmērā, kas dod tiesības pagarināt apdrošināšanas ilgumu par bērnu ar invaliditāti, bija medicīnisks jautājums; kas apelācijas tiesai bija jānorīko, vajadzības gadījumā – pēc savas iniciatīvas, tehniskā ekspertīze; ka tādējādi tā ir pārkāpusi Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 141–1. pantu;*

Eiropas Savienības tiesību normu atstāstījums, kuras ir izvirzītas pamata pamatojumam:

8. 1.sadaļā ietilpst: Vispārīgi noteikumi, Regulas Nr. 883/2004 5. pantā, kura nosaukums ir “*Vienlīdzīga attieksme pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem*”, ir noteikts:

*Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, ņemot vērā izklāstītos īpašos īstenošanas noteikumus, piemēro šādus noteikumus:*

*ja saskaņā ar kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem sociālā nodrošinājuma pabalstu un citu ienākumu saņemšanai ir zināmas tiesiskās sekas, minēto tiesību aktu attiecīgie noteikumi attiecas arī uz tādu līdzvērtīgu pabalstu saņemšanu, kas iegūti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, vai uz ienākumiem, kas gūti citā dalībvalstī;*

*ja saskaņā ar kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem tiesiskās sekas saistās ar noteiktu faktu vai notikumu gadījumiem, minētā dalībvalsts ņem vērā līdzīgus faktus vai notikumus, kas notikuši jebkurā no dalībvalstīm, tā, it kā tie būtu notikuši tās teritorijā.*

Valsts tiesību aktu (Francija) atstāstījums:

9. Atbilstoši Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 351–4-1. pantam:

*Sociāli apdrošinātajām personām, kas audzina bērnu, atbilstoši L. 541–1. panta pirmajai un otrajai daļai ir tiesības uz pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai un uz piemaksu pie tā, vai pēdējā minētā vietā uz kompensācijas maksājumu, kas paredzēts Sociālo un ģimenes lietu kodeksa L. 245–1. pantā, vajadzības gadījumā neskarot L. 351–4. pantu, [orig. 5. lpp.] saņem viņu apdrošināšanas pagarinājumu par trimestri par trīsdesmit mēnešu audzināšanas laikposmu astoņu trimestru robežās.*

10. Saskaņā ar tā paša kodeksa R. 541–1. pantu:

*Jebkurai personai, kas aprūpē bērnu ar invaliditāti, ir tiesības saņemt pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai, ja bērna invaliditāte ir vismaz vienāda ar noteikto vērtību.*

*Papildu pabalsts tie piešķirts bērnam, kurš cieš no īpaši smagas invaliditātes, kuras būtība vai smagums prasa īpaši lielus izdevumus vai regulāri ir nepieciešama trešo personu palīdzība. Tā apmērs atšķiras atkarībā no papildu izdevumiem vai nepieciešamās palīdzības nemainīguma.*

*Tādu pašu pabalstu un, vajadzības gadījumā, piemaksu tam, var piešķirt, ja bērna pastāvīgā invaliditāte, nesasniedzot pirmajā daļā minēto procentuālo daļu, paliek tomēr vienāda vai lielāka par minimālo gadījumā, ja bērns apmeklē iestādi, kas minēta Sociālo un ģimenes lietu kodeksa L. 312–1. panta I daļas 2° vai 12° punktā vai gadījumā, kad bērna [veselības] stāvoklis prasa izmantot palīgierīci vai pavadoni Izglītības kodeksa L. 351–1. panta izpratnē vai aprūpi saistībā ar*

*pasākumiem, ko ieteikusi komiteja, kas minēta Sociālo un ģimenes lietu kodeksa L. 146- 9. pantā.*

*Pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai nav jāmaksā, ja bērns atrodas internātā, kurā uzturēšanās izdevumus pilnībā sedz veselība apdrošināšana, valsts vai sociālā palīdzība, izņemot brīvdienu vai izdevumu segšanas apturēšanas laikposmus.*

11. Šī paša kodeksa R.541–1. pantā, kas ir pieņemts, lai piemērotu 10. punktā atspoguļotās tiesību normas, ir noteikta pastāvīgās invaliditātes procentuālā likme 80 % apmērā, kurai ir jābūt bērnam ar invaliditāti, lai viņam būtu tiesības uz pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai (pirmā daļa) un 50 % likme, kas ieturēta Sociāla nodrošinājuma kodeksa L. 541–1. panta trešās daļas piemērošanai.

Norāde uz valsts tiesību normām [Vācijas Federatīvā Republika] izriet no produktiem:

12. Atbalsts bērnu un jauniešu ar garīgās veselības traucējumiem integrācijai, ko SJ saņēma par savu meitu, principā turpina 1990. gada 26. jūnija federālā likuma (BGBl I, 1163. lpp.) normas, kas iekļautas Vācijas Sociālā kodeksa (SGB) S 35.a punktā. Šajos noteikumos ir precizēts:

*Bērniem un jauniešiem ar garīgās veselības traucējumiem vai tādi, kam draud šāda invaliditāte, ir tiesīgi saņemt integrācijas atbalstu. Šis atbalsts tiek piedāvāts atbilstoši individuālajām vajadzībām: [oriģ. 6. lpp.]*

1. ambulatori,
2. maziem bērniem – bērnu dārzā vai citās iestādēs ar daļēju aprūpi,
3. ar piemērotu aprūpējošo personu un
4. pilnīgā aprūpē specializētā iestādē vai citu veidu mītnēs.

*Atbalsta uzdevums un mērķis, kā arī personu grupas un pasākumu veidi ir noteikti Federālā likuma par sociālo palīdzību § 39 trešajā daļā un § 40, kā arī un § 47 piemērošanas noteikumos, attiecībā uz šo dokumentu piemērošanu personām ar garīgās veselības traucējumiem un tiem, kam draud šāda invaliditāte.*

*Ja palīdzība audzināšanai ir jāpiedāvā vienlaicīgi, ir jāizmanto iestādes, dienesti un cilvēki, kas ir piemērotas ne tikai, lai izpildītu integrācijas atbalsta pienākumus, bet arī, lai segtu audzināšanas vajadzības. Bērniem, kas vēl nav sasnieguši skolas vecumu, ir jāpiedāvā terapeitiski pedagoģiskie pasākumi un, ja nepieciešamība pēc aprūpes to atļauj, ir jāizmanto struktūras, kas uzņem bērnus ar invaliditāti un bērnus invalīdus.*

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums:

13. Vecuma pensijas summa saskaņā ar vispārējo shēmu tiek noteikta it īpaši atkarībā no laikposma, kurā apdrošinātā persona veica apdrošināšanas iemaksas režīmā pirms viņa aiziešanas pensijā. Ilgums tiek izteikts trimestros, attiecīgo iemaksu samaksas ilgums ir darba ņēmēja minimālās nodarbinātības laikposms [...]. Ja apdrošinātā persona nepamato trimestru skaitu, kas ir vismaz vienāds ar prasīto skaitu (atkarībā no apdrošinātās personas dzimšanas gada), atkarībā no trūkstošo trimestru skaita, pirmkārt, tiek samazināta pensijas aprēķina likme (diskonts)), otrkārt, pensijas aprēķina summa tiek proporcionāli palielināta, likmes samazināšana tomēr nenotiek, ja apdrošinātā persona ir sasniegusi noteiktu vecumu (sešdesmit piecus gadus apdrošinātām personām, kas dzimušas, kā JS pirms 1952. gada); un otrādi, ja apdrošinātā pamato trimestru skaitu, kas ir lielāks par prasīto, tai ir tiesības, ievērojot konkrētus nosacījumus, palielināt tās pensijas likmi (prēmija).
14. Lai gan karjeru parasti veido laikposmi, par kuriem ir izdarītas iemaksas, to var papildināt, ņemot vērā laikposmus, kuros **[oriģ. 7. lpp.]**, lai gan persona nav bijusi nodarbināta un nav izdarījusi iemaksas, tomēr ir pielīdzināmi nodarbinātības laikposmiem un tiek ņemti vērā pensijas aprēķināšanai. Tā tas ir, piemēram, attiecībā uz apmaksātu slimības atvaļinājumu un grūtniecības un dzemdību atvaļinājumu, apmaksātiem bezdarba laikposmiem vai arī laikposmiem, kurā persona ir atradies valsts dienestā. Pensiju piemaksu par šiem laikposmiem vecuma apdrošināšanas režīmam atmaksā vai nu *Fonds de solidarité vieillesse* [Vecuma solidaritātes fonds], vai nu *Caisse nationale des allocations familiales* [Valsts ģimenes pabalstu iestāde].
15. Šajā kontekstā ietilpst Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 351–4-1. panta normas, kurās apdrošinātajai personai, kuras aprūpē ir bijis bērns ar invaliditāti, saņem karjeras palielinājumu viena trimestra apmērā par trīsdesmit mēnešu audzināšanas laikposmu, palielinājumam nepārsniedzot astoņus trimestrus. Palielinājums tomēr ir atkarīgs no precīza nosacījuma, proti, ka par bērnu ir saņemts pabalsts bērna ar invaliditāti audzināšanai.
16. No normām par pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai izriet, pirmkārt, ka tās ietilpst ģimenes pabalstu nozarē, kas ir viena no Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmas nozarēm; pats par sevi tas ir iekļauts sociālā nodrošinājuma materiālās piemērojamības jomā Regulas Nr. 883/2004 2. panta izpratnē. Otrkārt, pabalstu piešķir Personu ar invaliditāti tiesību un autonomijas komisija, un to apkalpo ģimenes pabalstu iestāde; tas atbilst objektīvajiem nosacījumiem, un tas nav atkarīgs no jebkādiem nosacījumiem saistībā ar pabalsta saņēmēja ienākumiem. Treškārt, bērna invaliditātes pakāpe, kas tiek noteikta pabalsta un tā piemaksas piešķiršanai, dažādos gadījumos, kad tas var tikt piešķirts, tiek noteikta atkarībā no likumdošanas ceļā noteiktas tabulas, attiecībā uz to kontroli veic tiesa. Visbeidzot, jānorāda, ka palielināšana par bērnu ar invaliditāti, neskarot Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 351–4. panta normas, kurās visām apdrošinātajām personām, kam ir bērni vai kas ir uzaudzinājušas bērnus to precizētos apstākļos, tiek piemērots karjeras ilguma palielinājums, kas tiek izmantots pensijas

aprēķināšanai. Šādos apstākļos SJ būtu bijusi tiesīga saņemt par savu meitu pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai.

17. Jāpiebilst, ka karjeras ilguma palielinājums, kas paredzēts Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 351–4-1. pantā, attiecas arī uz gadījumiem, kad kompensācija par invaliditāti neizpaužas kā pabalsts bērna ar invaliditāti audzināšanai, kura piešķiršana parasti beidzas bērna divdesmitajā dzimšanas dienā, bet kā kompensācija, kas paredzēta Sociālo un ģimenes lietu kodeksa L. 245–1. pantā. Kompensācijas pabalsts, kas parasti tiek piešķirts invalīdiem, kas sasnieguši divdesmit gada vecumu (sešpadsmit gadus noteiktos gadījumos) **[oriģ. 8. lpp.]** pats par sevi pieder pie sociālās palīdzības; pabalsta piešķiršana tieši nav atkarīga no nosacījuma par ienākumiem, bet ienākumi tiek ņemti vērā vajadzības gadījumā, lai noteiktu pabalsta summu.
18. Uz šī pamata atbalsts, ko Štutgartes pilsēta ir izmaksājusi SJ, šķiet, saskaņā ar attiecīgajām Vācijas tiesību normām, neattiecas uz sociālā nodrošinājuma organizāciju, bet gan uz sociālo palīdzību un atbalstu. Turklāt tas nav iekļauts deklarācijā, ko federālā valdība ir izdarījusi attiecībā pret Eiropas Savienību saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 9. pantu, kurā ir aprakstīti Vācijas tiesību akti, kas ietilpst pēdējās minētās materiālās piemērošanas jomā kā uz iemaksām balstīti pabalsti (pabalsti, kas ir saistīti ar kādu sociālā nodrošinājuma jomu 3. panta 1. punkta izpratnē) vai kā īpaši jaukti sociālā nodrošinājuma un sociālās palīdzības pabalsti (pabalsti, kas minēti regulas 3. panta 3. punktā, kas attiecas uz regulas 70. pantu un šīs pašas regulas 10. pielikumu). Turklāt šķiet, ka šim atbalstam ir pakārtots raksturs, un tā piešķiršana nav pakļauta *a priori* konkrētam invaliditātes līmenim.
19. Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punkta normām ir precīzs mērķis, proti, ļaut apdrošinātajai personai, uz kuru attiecas dalībvalsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem viņa saņemtajiem sociālā nodrošinājuma pabalstiem vai citiem ienākumiem ir noteiktas tiesiskās sekas, baudīt tādas pašas sekas par “līdzvērtīgu pabalstu saņemšanu, kas iegūti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, vai uz ienākumiem, kas gūti citā dalībvalstī”. Šim formulējumam, kas ir ietverts saskaņošanas regulas vispārīgajos noteikumos, nav ekvivalenta agrākajā Regulā Nr. 1408/71/EK (1971. gada 14. jūnijs); tomēr tas pauž regulas izstrādātāju rūpes par noteiktu Eiropas Savienības Tiesas izstrādātu pamatprincipu ietveršanu saskaņošanas mehānismā.
20. Strīds starp SJ un Elzasas-Mozeles CARSAT attiecas, konkrētāk, uz līdzvērtīgu pakalpojumu definīciju Regulas Nr. 883/2004 normu izpratnē. Vai pabalsts bērna ar invaliditāti audzināšanai un atbalsts bērnu un jauniešu ar garīgās veselības traucējumiem integrācijai Regulas Nr. 883/2004 25. panta a) punkta izpratnē ir līdzvērtīgi pakalpojumi tādējādi, ka SJ varētu saņemt, aprēķinot viņas vecuma pensiju atbilstoši Francijas tiesību aktiem, karjeras palielinājumu, kas tajā paredzēts apdrošinātām personām, kas ir uzaudzējušas bērnu ar invaliditāti un šajā sakarā saņēmušas pabalstu bērna ar invaliditāti audzināšanai?

21. Vai tad, ja bērnu un jauniešu ar garīgās veselības traucējumiem integrācijas atbalsts neietilpst pakalpojumā, kas minēti Vācijas federālās valdības deklarācijā, piemērojot Regulas Nr. 883/2004 9. pantu, pats par sevi šis apstāklis nav pietiekams **[oriģ. 9. lpp.]**, izslēgtu pakalpojumu no regulas materiālās piemērošanas jomas, tas jādara atbilstoši 3. panta 3. un 70. punktam, kas attiecas uz īpašajiem pabalstiem, kas nav saistīti ar iemaksām. Pabalsta kvalifikācijai, ņemot vērā Regulas Nr. 883/2004 normas, kas nosaka saskaņošanas materiālo piemērošanas jomu, ir jānotiek iepriekš.
22. Pat, ja tiek atzīts, ka tā ietilpst Regulas Nr. 883/2004 materiālajā piemērošanas jomā, ir jānosaka, vai atbalsts bērnu un jauniešu ar garīgās veselības traucējumiem integrācijai un pabalsts bērna ar invaliditāti audzināšanai ir līdzvērtīgi pabalsti 5. panta a) punkta izpratnē, norādot, ka, lai gan abiem pakalpojumiem ir kopīgs mērķis kompensēt bērna ar invaliditāti audzināšanas izdevumus, pabalsta bērna ar invaliditāti audzināšanai piešķiršanai ir jāizpilda objektīvi nosacījumi, kas īpaši ietver augstu invaliditātes pakāpi, bet izslēdz jebkādu pabalsta saņēmēja resursu ņemšanu vērā, bet bērnu un jauniešu ar garīgās veselības traucējumiem integrācijas pabalsts, šķiet, ir atkarīgs galvenokārt no faktiskā vajadzību apmēru.
23. Šķiet, ka Eiropas Savienības Tiesa nav taisījusi nolēmumu par šo jautājumu. Protams, 2016. gada 21. janvāra spriedumā lietā C-453/14 Eiropas Savienības Tiesa nosprieda, ka, pirmkārt, Regulas Nr. 883/2004 25. panta a) punkta normas ir paredzēts piemērot tikai pabalstiem, kas ietilpst tās piemērošanas jomā (32. punkts), otrkārt, ka, lai salīdzinātu attiecīgos pabalstus, ir jāņem vērā šo pabalstu un tiesiskā regulējuma, ar ko tie ieviesti, mērķis (34. punkts). Tomēr Tiesai uzdots jautājums nepārprotami attiecas uz pabalstiem, kas saskaņā vienas vai otras attiecīgās valsts tiesību aktiem skaidri ietilpst sociālajā nodrošinājumā Regulas Nr. 883/2004 izpratnē.
24. Tādējādi šķiet, ka strīds starp SJ un Elzasas-Mozeles CARSAT rada būtiskas grūtības attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu Savienības tiesībās 5. panta a) punkta interpretāciju attiecībā uz to, vai tas ir jāpiemēro, aprēķinot vecuma pensiju saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kuros pabalsta, kas ir sniegts atbilstoši citās dalībvalstīs tiesību aktiem par atbalsta saņemšanai piešķir tādas pašas tiesiskās sekas kā agrākai ģimenes pabalsta saņemšanai.
25. Tādējādi šis jautājums ir jāuzdod Eiropas Savienības Tiesai.

AR ŠĀDU PAMATOJUMU:

Ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu; **[oriģ. 10. lpp.]**

Uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1/Vai atbalsts, lai mazinātu ar invaliditāti saistītos izdevumus, kas paredzēts *Sozialgesetzbuch* (Vācijas Sociālā nodrošinājuma kodekss) astotās daļas § 35a, ietilpst Regulas Nr. 883/2004 materiālajā piemērošanas jomā?

2/Ja atbilde ir apstiprinoša, vai pabalsts bērna ar invaliditāti audzināšanai, tā piemaksa vai, ja tas netiek maksāts, invaliditātes kompensācijas pabalsts, no vienas puses, un integrācijas atbalsts bērniem un jauniešiem ar invaliditāti, kas paredzēts *Sozialgesetzbuch* (Vācijas Sociālā nodrošinājuma kodekss) astotās daļas § 35a, no otras puses, ir līdzvērtīgi Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punkta izpratnē, ņemot vērā *Code français de la sécurité sociale* [Francijas Sociālā nodrošinājuma kodeksa] L. 351–4-1. panta mērķi, kas ir vērsts uz bērna ar invaliditāti audzināšanas izdevumu ņemšanu vērā, nosakot apdrošināšanas ilgumu, kas dod tiesības uz vecuma pensijas pakalpojumu?

Aptur tiesvedību līdz Eiropas Savienības Tiesas nolēmumam;

[..]

DARBA VERSIJA